

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 2116225233
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2116225233.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu KONŠTRUKTA, spol. s r. o., so sídlom Medená č. 10, 040 17 Košice, IČO: 36 212 415, zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Vrabeľom, so sídlom kancelárie Hlavná 68, 040 01 Košice, proti žalovanému Dopravné stavby, a. s., so sídlom Námestie sv. Michala 171/4, 919 30 Jaslovské Bohunice, IČO: 36 834 921, zastúpenému advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, 811 02 Bratislava, IČO: 36 833 533, o určenie popretých pohľadávok, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR/6/2018-191, 21CoKR/7/2018 zo dňa 09. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 36Cbi/15/2016-157 zo dňa 24. januára 2018 v spojení s doplniacím rozsudkom č. k. 36Cbi/15/2016-172 zo dňa 23. februára 2018 určil, že žalobca je veriteľom vymáhateľných pohľadávok proti žalovanému prihlásených v reštrukturalizácii žalovaného, povolenej uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 25R/3/2016 zo dňa 24.08.2016, prihláškou pohľadávky por. č. 1 zo dňa 20.09.2016, a to:

- v sume 6.973,49 Eur, zapísanej do zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom K/514 dňa 21.09.2016, titulom neuhradenej faktúry č. 137000119 zo dňa 27.09.2013 vystavenej za vykonané práce na základe Zmluvy o dielo č. DS-025/046-2013 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 02.05.2013 (ďalej len „zmluva o dielo“ alebo „zmluva“);
- v sume 44.348,01 Eur, zapísanej do zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom K/515 dňa 21.09.2016, titulom neuhradenej faktúry č. 137000165 zo dňa 06.12.2013 vystavenej za vykonané práce na základe zmluvy o dielo;
- v sume 54.234,25 Eur, zapísanej do zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom K/516 dňa

21.09.2016, titulom neuhradenej faktúry č. 147000026 zo dňa 15.04.2014 vystavenej za vykonané práce na základe zmluvy o dielo, v znení Dodatku č. 1 k zmluve o dielo a - v sume 25.598,21 Eur, zapísanej do zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom K/517 dňa 21.09.2016, titulom neuhradenej faktúry č. 147000040 zo dňa 15.05.2014, vystavenej za vykonané práce na základe zmluvy o dielo v znení Dodatku č. 1 k zmluve o dielo. Doplniacim rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca navrhoval určiť, že je veriteľom vyššie uvedených pohľadávok, ktoré si prihlásil v reštrukturalizačnom konaní a ktoré vznikli z faktúry č. 137000119, z ktorej nebolo uhradené 6.973,49 Eur, č. 137000165 - neuhradené 44.348,01 Eur, č. 147000026 - neuhradené 54.234,25 Eur a č. 147000040 - neuhradené 25.598,21 Eur. Predmetom plnenia boli podľa čl. II. zmluvy práce na stavbe I/68 Prešov odb. Škultétyho ZVL, v rozsahu prác na stavebných objektoch špecifikovaných v čl. II bod 1 zmluvy s tým, že každý jednotlivý stavebný objekt tvoril časť diela. Predmetné pohľadávky však správca v oznámení o ich popretí do dôvodu a výšky poprel s poukazom na to, že dielo, na ktoré sa zmluva vzťahuje nebolo podľa § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „Obch. zák.“) riadne vykonané, a tak žalobcovi ako veriteľovi nemôže podľa § 548 ods. 1 Obch. zák. vzniknúť žiaden nárok na zaplatenie ceny, ktorú si v reštrukturalizácii prihlásil. Podľa žalobcu reštrukturalizačný správca jeho pohľadávky nedôvodne poprel, hoci na ne boli vystavené čiastočné faktúry tak, ako bolo dohodnuté v čl. IX bod 9.1 a 9.5 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj „VOP“), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a podľa ktorých predstavujú v tomto konaní uplatnené pohľadávky žalobcu jeho nároky z čiastkových faktúr. Predmetom konania teda nie je konečná faktúra, ktorá ešte nebola vystavená, a práve preto nie je protokol o odovzdaní a prevzatí časti diela podmienkou na vyplatenie čiastkovej faktúry. Strany sa dohodli na úhrade ceny diela čiastkovými faktúrami za vykonané práce resp. ich časti v priebehu realizácie diela, v zmysle čl. III bodu 4 zmluvy, čím je právny dôvod vzniku pohľadávok žalobcu opodstatnený a preukázaný.

3. Súd uviedol, že žalovaný uzatvorenie zmluvy o dielo nespochybňoval, ale popieral, že by bola stranami dohodnutá úhrada za čiastkové plnenia. Trval na tom, že povinnosť zaplatiť žalobcovi cenu vznikne až po vykonaní diela, ktoré ale nebolo žalobcom riadne ukončené a odovzdané včas, žalobca nepredložil žalovanému dokumentáciu potrebnú na konečné prevzatie diela, a preto žalovaný ani nepristúpil k podpísaniu protokolu o odovzdaní a prevzatí diela, na základe čoho žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na žalované zaplatenie časti diela, a tým ani dôvod na prihlásenie pohľadávok v reštrukturalizácii.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že vo veci vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého konštatoval, že v konaní nebolo medzi účastníkmi sporné uzatvorenie predmetnej zmluvy o dielo, pričom podľa článku VII bod 11 boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy VOP pre subdodávateľov spoločnosť HANT BA DS a.s., ktoré obsahovali podrobnú úpravu vzájomných práv a povinností. Súd na druhej strane ustálil, že medzi stranami bolo sporné, či došlo alebo nedošlo k vzniku nároku žalobcu na zaplatenie časti diela. S poukazom na obsah spisu mal súd preukázané, že výzvou zo dňa 25.02.2016 žalobca vyzval žalovaného na peňažné plnenie záväzku zo zmluvy o dielo v náhradnom termíne, pričom pohľadávka žalobcu v celkovej sume 106.385,95 eur titulom vykonaných stavebných prác na dielo bola vo výzve špecifikovaná štyrmi faktúrami.

5. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil s poukazom na § 120 ods. 1, § 121, § 122 ods. 1, § 29 ods. 1, § 124 ods. 1, 2, 4, 6, 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 536 ods. 1, 2, § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 266 ods. 1, 2, 3, 4 Obch. zák. a čl. 8, § 185 ods. 1, § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Zároveň poukázal na to, že navrhovanie dôkazov má priamu súvislosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkaznú povinnosť môže účastník v konaní plniť od jeho samotného začiatku, pričom povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia účastníka s tým, že nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou hrozbu takého rozhodnutia súdu, ktoré vychádza so skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než

je účastník, ktorý nesplnil alebo dostatočne nesplnil svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazným bremenom pritom rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V prípade dôkaznej núdze sa neúspech pričíta tomu účastníkovi, na ktorom podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

6. Zo súhrnnej prihlášky nezabezpečených pohľadávok zo dňa 20.09.2016 súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako veriteľ si prihlásil v reštrukturalizačnom konaní (vedenom na majetok dlžníka Dopravné stavby a.s.) tamojšieho súdu vedeného pod sp. zn. 25R/3/2016 štyri pohľadávky v sume 6.973,49 Eur, 44.348,01 Eur, 54.234,25 Eur a 25.598,21 Eur, pričom ako právny dôvod vzniku pohľadávok uviedol odplatu za vykonané práce bližšie špecifikované vo faktúrach č. 137000119, č. 137000165, č. 147000026, č. 147000040. Ako prílohu prihlášky priložil predmetné faktúry, zmluvu o dielo zo dňa 02.05.2013, dodatok č. 1, vyhlásenie o evidencii pohľadávok v účtovníctve. Z oznámenia o popretí dôvodu a výšky pohľadávok zo dňa 02.11.2016 následne vyplynulo, že P. F. L. ako reštrukturalizačný správca dlžníka Dopravné stavby a.s. oznámil žalobcovi, že jeho prihlásené nezabezpečené pohľadávky zapísané do zoznamu pohľadávok pod poradovým č. K/514-517 po preskúmaní popiera čo do právneho dôvodu vzniku a výšky. Popretie zdôvodnil správca okrem iného tým, že žalobcovi nevznikol nárok na úhradu pohľadávok, keďže dielo nebolo riadne a včas dokončené bez väd a odovzdané. Potvrdenie o dokončení nenahradilo pritom preberací protokol.

7. Zo zmluvy o dielo súd zistil, že dňa 02.05.2013 uzatvorila spoločnosť HANT BA DS a.s. (pôvodné obchodné meno žalovaného) ako objednávateľ a žalobca ako zhotoviteľ zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. Obch. zák.. Podľa článku II. zmluvy sa zhotoviteľ zaviazal vykonať pre objednávateľa práce na stavbe I/68 Prešov odb. Škultétyho ZVL v rozsahu prác na stavebných objektoch: SO 701-00 Preložka VTL plynovodu DN 300 a DN 150; SO 702-00 Preložka VTL plynovod DN 150; SO 710-01 Regulačná stanica plynu RS 10000 - stavebná časť; SO 710-02 Regulačná stanica plynu RS 10000 - strojnotechnologická časť; SO 710-04 Regulačná stanica plynu RS 10000 - Meranie množstva plynu; SO 710-05 Regulačná stanica plynu RS 10000 - SCADA. Každý jednotlivý stavebný objekt pritom tvoril časť diela. V článku III zmluvy sa zmluvné strany dohodli na cene za dielo v členení podľa jednotlivých častí diela uvedených v článku II., spolu vo výške 324.488,69 Eur bez DPH. Predmetom bodu 4 článku III. bola splatnosť faktúr, pri konečnej faktúre dohodnutá na 90 dní odo dňa jej doručenia na adresu objednávateľa. V článku V. bod 1 sa zhotoviteľ zaviazal písomne oznámiť objednávateľovi, že predmet diela podľa článku II zmluvy je dokončený, pričom za dokončenie predmetu diela sa pre účely zmluvy rozumelo dokončenie predmetu diela v rozsahu dohodnutom v článku II zmluvy, s predložením výsledkov zaťažkavacích skúšok pilót. Objednávateľ mal zhotoviteľovi písomne potvrdiť, že dielo je dokončené, avšak účelom potvrdenia o dokončení predmetu diela nebolo nahradiť preberací protokol. Dielo sa považovalo za splnené jeho riadnym a včasným ukončením bez väd a nedorobkov vypratáním staveniska a odovzdaním zhotoviteľovi a prevzatím objednávateľom, a to len v písomnej forme.

8. Zo VOP mal súd prvej inštancie preukázané ďalšie vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán. Tieto ukladali objednávateľovi povinnosť uhradiť cenu diela alebo jeho časti na základe zhotoviteľom vystavených faktúr alebo čiastkových faktúr. Doba vzniku práva zhotoviteľa na vystavenie týchto dokladov bola upravená v objednávke (bod 9.1). V bode 9.4. VOP sa strany pre prípad úhrady ceny diela formou mesačných daňových dokladov dohodli (čiastkové plnenia) na zmluvnom dátume zdaniteľného plnenia, za ktorý sa považuje posledný deň kalendárneho mesiaca, v ktorom došlo k realizácii diela alebo k jeho časti. Medzi náležitosti čiastkovej faktúry bod 9.5. VOP okrem iného zahrnul pečiatku a podpis vystaviteľa a v prílohe súpis vykonaných prác a dodávok potvrdený zástupcom objednávateľa, oprávneným konať vo veciach zmluvných a technických. Podľa bodu 9.6. záverečná faktúra mala byť vystavená do 14 dní od protokolárneho odovzdania a prevzatia diela. Prílohou čiastkovej a konečnej faktúry následne mal byť súpis vykonaných prác a zisťovací protokol (bod 9.8.), pričom obsahom súpisu mal byť detailný rozpis vykonaných prác za príslušné obdobie a obsahom zisťovacieho protokolu rozpísaná cena podľa položkového rozpočtu. Obe tieto prílohy vyžadovali podpis zástupcom objednávateľa, kedy v opačnom prípade objednávateľ nebol povinný fakturovanú cenu zaplatiť a faktúru bol povinný vrátiť.

9. Následne sa súd prvej inštancie sústredil na jednotlivé faktúry predložené v konaní žalobcom. Z faktúry č. 137000119 zistil, že dňa 27.09.2013 žalobca ako dodávateľ vystavil odberateľovi HANT BA DS, a.s. faktúru na úradu sumy 79.449,66 Eur titulom zmluvy o dielo č. DS-025/046-213, za práce na stavbe I/68 Prešov, VTL plynovod, regulačná stanica plynu, stavebná časť, strojnotechnická časť. Faktúra bola splatná 28.12.2013. Prílohou bol zisťovací protokol a súpis vykonaných prác za špecifikované obdobie, pričom zisťovací protokol bol podpísaný a opečiatkovaný zástupcom odberateľa. Faktúrou č. 137000165 zo dňa 06.12.2013 žalobca fakturoval odberateľovi HANT BA DS, a.s. sumu 155.495,71 Eur za práce na stavbe I/68 Prešov. Faktúra bola splatná 08.03.2014, jej prílohou bol zisťovací protokol a súpis vykonaných prác za špecifikované obdobie, pričom zisťovací protokol bol podpísaný a opečiatkovaný zástupcom odberateľa. Ďalšou faktúrou č. 147000026 zo dňa 15.04.2014, splatnou dňa 16.07.2014 žalobca fakturoval odberateľovi HANT BA DS, a.s. sumu 54.234,25 Eur titulom zmluvy o dielo, za práce na stavbe I/68 Prešov. Prílohou faktúry bol opäť zisťovací protokol a súpis vykonaných prác za špecifikované obdobie, pričom zisťovací protokol bol podpísaný a opečiatkovaný zástupcom odberateľa. Napokon z faktúry č. 147000040 súd zistil, že dňa 15.05.2014 žalobca ako dodávateľ vystavil odberateľovi HANT BA DS, a.s. faktúru na úradu sumy 25.598,21 Eur titulom zmluvy o dielo, za práce na stavbe I/68 Prešov. Faktúra bola splatná 15.08.2014 a jej prílohou bol zisťovací protokol a súpis vykonaných prác za špecifikované obdobie, podpísaný a opečiatkovaný zástupcom odberateľa.

10. Za ďalší, žalobcom predložený dôkaz podstatný pre rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie považoval oznámenie o započítaní pohľadávok a záväzkov jednostranným právnym úkonom zo dňa 30.09.2015, z ktorého zistil, že spoločnosť HANT BA DS adresovala žalobcovi oznámenie o jednostrannom zápočte svojej pohľadávky spolu vo výške 1.452,46 Eur z faktúr č. 11130167, 11130188 proti pohľadávke žalobcu vo výške 1.452,46 Eur z faktúry č. 137000165. Oznámenie bolo riadne doručené žalobcovi dňa 23.10.2015.

11. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania a s poukazom na skutkové okolnosti z neho vyplývajúce, súd dospel k záveru, že najmä zo znenia zmluvy o dielo (čl. II, III, a V.) a VOP (predovšetkým čl. IX), na ktoré zmluva ako svoju neoddeliteľnú súčasť odkazovala, je zrejmý vznik nároku žalobcu na zaplatenie časti diela, ktorého splatnosť bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá tak, že nárok na čiastočnú úhradu ceny diela vzniká ešte pred samotným vykonaním, dokončením a odovzdaním celého diela, vykonaním čiastkových prác, ktoré si žalobca aj uplatnil vystavením čiastkových faktúr. Podľa predmetného článku objednávateľ nebol povinný zaplatiť cenu len po ukončení diela a jeho odovzdaní ako celku, ale zaviazal sa k plateniu aj časti ceny po vystavení čiastkovej faktúry na základe reálne vykonaných častí diela. V tejto súvislosti prvoinštančný súd uviedol, že nie je možné vykladať čl. IX. bod 9.1. VOP tak, že žalobcovi vzniká nárok na zaplatenie časti diela iba formálnym vystavením čiastkovej faktúry, ale musí jej vystavenie a suma zohľadňovať reálne vykonané práce na diele, ktoré sú preukazované jej povinnou prílohou (bod 9.8. VOP), čo splnené bolo. Výkladom čl. IX VOP v spojení so zmluvou o dielo teda žalobcovi vzniklo právo na priebežné fakturovanie ceny za vykonané časti diela, ktorú skutočnosť mal súd preukázanú súpisom vykonaných prác a zisťovacím protokolom. Uplatnený nárok žalobcu nebol založený na zaplatení konečnej ceny diela, preto za rozhodujúci súd nepovažoval preberací protokol, ktorým mal žalobca preukázať vykonanie a odovzдание diela ako celku a z rovnakého dôvodu nepovažoval súd za rozhodujúce ani vykonanie skúšok súvisiacich s odovzdaním diela ako celku.

12. K námietke žalovaného, ktorý sa bránil odkazom na § 548 ods.1 Obch. zák. prvoinštančný súd zdôraznil, že predmetné ustanovenie je dispozitívnej povahy, čo znamená, že povinnosť objednávateľa zaplatiť cenu diela, resp. cenu jeho časti môže byť dohodnutá účastníkmi zmluvy rôzne. Zásada, že cena je splatná vykonaním diela ako celku sa uplatní len vtedy, ak v zmluve nebolo dohodnuté inak. Účastníci zmluvy si ale dohodli, že cena časti diela bude splatná už pred vykonaním diela ako celku, teda v danom prípade po vykonaní časti diela, ktorý názor podporil prvoinštančný súd poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cbo/261/96, ZSP č. 4/1997. Vo VOP čl. IX. bod 9.1, 9.5, 9.8 a v čl. III. bod 4 zmluvy si strany dohodli podmienky vzniku nároku na zaplatenie ceny časti diela a jej splatnosť pred vykonaním

diela. K obrane žalovaného, podľa ktorého v zmluve nie je žiadna zmienka o možnom čiastkovom plnení, prvoinštančný súd odkázal práve na čl. IX. bod 9.1 VOP, s tým, že právo žalobcu na zaplatenie ceny časti diela jednoznačne vyplýva nielen z článku IX. bod 9.1. bod 9.5 VOP písm. a) až h), ale aj z bodu 9.8 VOP. Okrem toho vzal súd do úvahy správanie žalovaného a medzi stranami zaužívanú obchodnú prax, keď žalovaný vykonával úhradu čiastkových faktúr a bol vykonaný i jednostranný zápočet, čo súd vyložil s použitím interpretačných pravidiel podľa § 266 Obch. zák., ktorými mal preukázanú skutočnú vôľu účastníkov obsiahnutú v zmluvných podmienkach a totožnú s interpretáciou žalobcu. Žalovaný tým, že uhradil jednotlivé čiastkové faktúry žalobcu už počas realizácie diela, potvrdil obsah dohodnutých zmluvných podmienok a odsúhlasil a potvrdil žalobcovi rozsah a vecnú správnosť vykonaných prác a jednotkových cien v zisťovacom protokole. Tvrdenie žalovaného, podľa ktorého nebol povinný uhrádzať čiastkové faktúry a ak tak konal plnil žalobcovi bez právneho dôvodu, čím sa žalobca bezdôvodne obohatil, súd vyhodnotil ako účelové. Žalovaný dobrovoľne, uvedomujúc si svoje zmluvné povinnosti uhradil žalobcovi cenu za čiastkové, už zrealizované práce bez toho, aby sa tomuto plneniu v tom čase bránil alebo ho namietal, čiastkové faktúry platil v celom rozsahu, prípadne čiastočne. Listinné dôkazy predložené žalobcom preukázali dôvodnosť a oprávnenosť uplatneného nároku voči žalovanému a nedôvodnosť popretia pohľadávky.

13. V závere súd prvej inštancie považoval za potrebné poukázať na obsah rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8Cb/63/2015-85 zo dňa 08.02.2016 v právnej veci totožných strán, a to žalobcu KONŠTRUKTA spol. s r.o. proti žalovanému HANT BA DS a.s.. Predmetom konania bol obdobný nárok, pohľadávka, ktorej spornosť sa skúma v danom incidenčnom konaní. Okresný súd Považská Bystrica dospel k rovnakým záverom a právnomu posúdeniu o existencii pohľadávok žalobcu a povinnosti žalovaného na ich úhradu. V odôvodnení rozhodnutia Okresný súd Považská Bystrica okrem iného uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že predložením zisťovacieho protokolu a súpisom prác žalobca preukázal, že vykonal práce dohodnuté v zmluve o dielo. Pravosť týchto dôkazov žalovaný nespochybnil, preto mal súd preukázané, že žalobca si svoje povinnosti zo zmluvy splnil riadne a včas. Odplatu za vykonané práce žalobca vyfakturoval a žalovanému vyúčtoval, pričom správnosť vyúčtovania nebola spochybnená. Žalovaný sa taktiež v konaní bránil tvrdením že zo strany žalobcu nedošlo k riadnemu odovzdaniu diela vrátane všetkých dokumentov, ktoré by preukazovali riadne splnenie diela. Súd však konštatoval, že v samotnej zmluve nebolo riadne dokončenie a odovzdanie diela podmienené odovzdaním akýchkoľvek dokumentov. Vzhľadom k tomu súd žalobe v celom rozsahu čo do istiny vyhovel.

14. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol doplnčiacim rozsudkom podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

15. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 21CoKR/6/2018-191, 21CoKR/7/2018 zo dňa 09. apríla 2019, potvrdil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodením a zameral sa na podstatné tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní. Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

16. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne, zrozumiteľne a logicky vysvetlený, a to s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené skutočnosti. Súd prvej inštancie uviedol, z akých skutkových zistení vychádzal, akú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Podľa názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie odpoveď na všetky rozhodujúce argumenty podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, pričom nie je úlohou súdu zaoberať sa všetkými námietkami, ktoré v priebehu konania účastníci uplatnia a dať na ne odpoveď. Súd sa zaoberá len skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci kľúčové (ÚS SR sp. zn. II.ÚS 410/06), pričom to, čo je kľúčové pre rozhodnutie vo veci určuje súd a nie účastník konania.

17. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C. s. p. odvolací súd uviedol, že tento dôvod sa týka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcich v tom, že skutkové zistenia,

ktoré boli podkladom pre rozhodnutie sú nesprávne. Nesprávne skutkové zistenia sú i také, ktoré súd založí na chybnom hodnotení dôkazov, čím nastane logický rozpor v ich hodnotení z hľadiska zákonnosti, pravdivosti, prípadne i dôležitosti. Pre odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, vyvodzuje zo skutkového zistenia práva a povinnosti, ktoré majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Zo Zmluvy o dielo mal odvolací súd bez pochybností preukázané, že predmetom diela bolo vykonanie prác na viacerých stavebných objektoch, ktoré boli v čl. III bod 1 zmluvy každý samostatne ocenený. V čl. III bod 4 zmluvy objednávateľ - žalovaný upravil splatnosť faktúr a konečnej faktúry s tým, že bude uhrádzať jednotlivé faktúry až po obdržaní platby od investora. Uvedené podľa odvolacieho súdu vyplýva priamo zo zmluvy a nie iba zo VOP, o ktorých odvolávajúci sa žalovaný tvrdil, že sa nemali vzťahovať na žalobcu, ale na iných zmluvných partnerov. Takúto obranu odvolací súd rovnako ako prvoinštančný súd vyhodnotil ako účelovú a vykonštruovanú v snahe vyhnúť sa neúspechu v tomto konaní. Ak sa nemali VOP vzťahovať aj na žalobcu, nebolo odvolaciemu súdu zrejmé, z akého dôvodu boli v čl. VII bod 11 zmluvy označené ako neoddeliteľná súčasť zmluvy. Navyiac, ako zdôraznil i súd prvej inštancie, žalovaný priebežne vystavované čiastkové faktúry aj uhrádzal, či už v plnej výške alebo čiastočne. Okrem toho objednávateľ postupne jednotlivé zhotovené časti diela preberal, čo žalobca preukázal súdu potvrdeným preberacím protokolom o odovzdaní a prevzatí práce. Žalovaný nepopieral, že čiastkové faktúry, ako ich žalobca vystavoval uhrádzal, i keď dielo nebolo v celom rozsahu ukončené, čo ale právny zástupca na pojednávaní konanom dňa 25.10.2017 vysvetlil a uviedol, že žalovaného poučil, aby čiastkové faktúry neuhrádzal, pretože takúto povinnosť nemá, a odvtedy k úhrade nepristúpil. V závere tak odvolací súd vzhľadom na odvoláciu námietku žalovaného uviedol, že spôsob platenia aj čiastočných faktúr vyplynul nielen z VOP, ktoré napriek snahe žalovaného tvrdiť opak, sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a treba na ne prihliadať, ale i z čl. III bod 4 zmluvy, ktorý pri určení splatnosti faktúr používa tak označenie faktúry, ako aj označenie konečná faktúra, teda ich tiež rozdeľuje na čiastkové a konečnú, k čomu správne prvoinštančný súd vzal do úvahy i vzájomné správanie sa strán (§ 266 ods.3 Obch. zák.). Právna úprava uvedená v § 548 ods.1 Obchod. zák. upravuje moment vzniku nároku na cenu, ale nevyklučuje dohodu o jej splatnosti aj pred vykonaním diela, ako tomu bolo v tomto prípade, kedy nárok na čiastkovú fakturáciu vyplýval aj čl. III bod 4 zmluvy, podľa ktorého sa strany dohodli, že žalovaný objednávateľ mal jednotlivé faktúry uhrádzať až po obdržaní platby od investora. Tento nedostatok žalovaný nenamietal. Právo na vystavenie čiastkových faktúr tak podľa odvolacieho súdu vzniklo žalobcovi na základe nároku na zaplatenie čiastočnej ceny za vykonanú časť diela, ktoré bolo rozdelené v čl. II bod 1 zmluvy.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p..

20. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Dovolateľ venoval v prvom rade pozornosť problematike práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Van de Hurk vs. Holandsko, Ruiz Torija vs. Španielsko, Luka vs. Rumunsko), v súvislosti s čím uviedol, že sa nejedná síce o právo absolútne a nevyžaduje sa podrobná odpoveď súdu na každý argument, avšak je potrebné zohľadniť, či argument, na ktorý súd nedal odpoveď, je relevantný pre daný prípad a či mohol mať vplyv na výsledok konania, pretože v takom prípade sa vyžaduje preň špecifická odpoveď. V tomto

smere dovolateľ poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) - I. ÚS 344/2010, IV. ÚS 341/2012, I. ÚS 243/07 a ďalšie - ktorá taktiež za porušenie práva na spravodlivý súdny proces považuje nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia a vysporiadania sa s argumentami a návrhmi strán. Uviedol, že odvolací súd si síce môže osvojiť dôvody súdu prvej inštancie, ale musí sa skutočne zaoberať odvolacími dôvodmi strany sporu, pretože v opačnom prípade poruší základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 402/08). V súvislosti s uvedeným dovolateľ poukázal aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia dovolacieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, ktoré je analogicky aplikovateľné aj k výkladu C. s. p.

22. K súdom zistenému skutkovému stavu dovolateľ uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca vykonal dielo iba čiastočne, ale rozhodujúcou právnou otázkou bolo, či mal v zmysle zmluvy a VOP nárok na úhradu za takého čiastočné plnenie, resp. vykonanie diela, alebo jeho nárok mohol vzniknúť až vykonaním diela ako celku podľa § 548 ods. 1 Obch. zák., ktorý názor zastával aj dovolateľ. Poukázal pritom na čl. IX. bod 9.1 druhá veta VOP, podľa ktorého je doba vzniku práva zhotoviteľa na vystavenie týchto dokladov (faktúr) upravená v objednávke. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že v objednávke pred uzavretím zmluvy nebolo medzi stranami dohodnuté, resp. uvedené, kedy vznikne právo žalobcu na vystavenie faktúr. Podľa názoru dovolateľa sa však odvolací súd (a rovnako ani súd prvej inštancie) s uvedenou argumentáciou vôbec nevyssporiadal, nedal odpoveď na to, ako sa má vykladať čl. IX. bod 9.1 druhá veta VOP a aký vplyv mohlo mať toto ustanovenie na nárok žalobcu prihlásený v reštrukturalizácii. Odvolací súd pritom neuviedol ani len to, že by túto argumentáciu považoval za irelevantnú, pričom sa však podľa dovolateľa jednalo o podstatnú otázku pre jeho rozhodnutie, nakoľko k tomu, aby žalobca mohol vystaviť faktúru sa vyžadoval vznik samotného hmotnoprávneho nároku, o ktorom je zmienka jedine v citovanom ustanovení VOP.

23. Dovolateľ uviedol, že nikdy netvrdil, že VOP sa nemali vzťahovať na žalobcu, ale na iných zmluvných partnerov, ako to uviedli súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí. Tvrdil naopak, že VOP sa vzťahujú na viacerých zmluvných partnerov. Dodal, že ak sa vo VOP spomínal pojem „čiasťková faktúra“, neznamená to, že by každý jeden dodávateľ žalovaného mal nárok na čiastkové platby, VOP len pripúšťali možnosť, že v príslušnej zmluve o dielo alebo v objednávke mohol byť ad hoc dohodnutý aj vznik nároku na čiastočné plnenia.

24. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je tak na základe vyššie uvedeného podľa názoru dovolateľa nepreskúmateľný, konanie je postihnuté vadou zmätočnosti, ktorá je takej intenzity, že odôvodňuje aplikáciu druhej vety stanoviska R 2/2016.

25. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa jeho názoru dovolanie nie je prípustné, nakoľko dôvody, ktoré žalovaný uviedol, nie sú dôvodmi podľa § 420 písm. f/ C. s. p. K tvrdeniu, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadne vysvetlenie, ako odvolací súd hodnotil čl. IX bod 9.1 druhá veta VOP, žalobca poukázal na odsek 25 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že obchodnoprávny vzťah medzi stranami sporu bol založený zmluvou o dielo (na základe ktorej žalobca pre žalovaného plnil), ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli VOP a nie neexistujúca objednávka, na ktorú žalovaný poukázal v odvolaní aj v dovolaní v súvislosti s čl. IX bod 9.1. druhá veta VOP. Strany pritom počas konania ani len netvrdili, že by ich vzťah bol založený na základe objednávky. S poukazom na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/2005 zo dňa 16. 03. 2005 žalobca uviedol, že nakoľko uvedená námietka žalovaného nemala pre rozhodnutie podstatný význam, odvolací súd nemal dôvod uvádzať osobitné vysvetlenie k nepodstatným argumentom žalovaného.

26. Podľa názoru žalobcu obsah spisu nedáva žiadny podklad pre aplikáciu druhej vety stanoviska R 2/2016, nakoľko napadnuté rozhodnutie má všetky znaky riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s prejednávanou vecou. Nevykazuje žiadne zásadné, hrubé či podstatné vady, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť za účelom nápravy „justičného omylu“ a v konaní nedošlo ani k porušeniu

zákazu denegatio justitiae. Súdnu prax, na ktorú odkazoval žalovaný, navyiac žalobca považoval za nie aplikovateľnú na prejednávajúcu vec. Na základe všetkých uvedených argumentov navrhol žalobca, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

28. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

29. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

30. V posudzovanom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, odvolací súd si osvojil dôvody súdu prvej inštancie a skutočne sa nezaoberal odvolacími dôvodmi žalovaného, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V súvislosti s uvedeným dovolateľ vzhliadol vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, konanie je postihnuté vadou zmatečnosti, a to takej intenzity, že odôvodňuje aplikáciu druhej vety stanoviska občianskoprávneho kolégia NS SR publikovaného pod č. R 2/2016. Odvolací súd (a rovnako ani súd prvej inštancie) sa podľa dovolateľa vôbec nevysporiadali s jeho odvolacou argumentáciou, keď nedali odpoveď na to, ako sa má vykladať čl. IX. bod 9.1 druhá veta VOP a aký vplyv mohlo mať toto ustanovenie na nárok žalobcu prihlásený v reštrukturalizácii. Odvolací súd pritom neuviedol ani len to, že by túto argumentáciu považoval za irelevantnú, pričom sa však podľa dovolateľa jednalo o podstatnú otázku pre jeho rozhodnutie. Na uvedených argumentoch dovolateľ založil porušenie nielen jeho práva na spravodlivý súdny proces, ale aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

31. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu

realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

32. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

33. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

34. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

35. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

36. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní.

37. Dovolateľ v prvom rade namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nedostatočne zaoberal odvolacími argumentami žalovaného. V súvislosti s tým sa dovolateľ bránil nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia a potrebou aplikácie druhej vety stanoviska občianskoprávneho kolégia NS SR publikovaného pod č. R 2/2016. K námietke nepreskúmateľnosti (nedostatočného odôvodnenia) rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje síce na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod č. 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade však obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O takýto prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden organický

celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

38. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje relevantnú a dostatočnú argumentáciu k meritu veci a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Dovolací súd nezistil dovolateľom namietanú absenciu riadneho odôvodnenia, jeho nedostatočnosť, či z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z odôvodnenia ktorého vyplývajú podstatné dôvody vedúce k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup vyhodnotil ako správny, zrozumiteľný a logický s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania (s odkazom najmä na ustanovenia predmetnej zmluvy o dielo, VOP a príslušné ustanovenia Obch. zák.), pričom nezistil existenciu žiadnej relevantnej vady, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť. Odvolací súd sa vyjadril k námietkam žalovaného vzneseným v odvolaní, vrátane námietky týkajúcej sa čl. IX bod 9.1. druhá veta VOP tak, že nárok žalobcu na zaplatenie čiastkových faktúr vyplýval zo zmluvy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli VOP, ktorý záver je podľa dovolacieho súdu logický, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že právnym základom obchodného záväzkového vzťahu medzi stranami sporu bola práve zmluva o dielo a nie objednávka.

39. Uvedený postup odvolacieho súdu - stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie - umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Dovolací súd s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8.10.2009 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005 pre úplnosť uvádza, že pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a vzhľadom na uvedené je preto postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 C. s. p. na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. S poukazom na uvedené dovolací súd nepovažuje za relevantnú ani námietku dovolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

40. Pokiaľ ide o ďalšiu dovoláciu námietku, že súdy oboch inštancií nedali odpoveď na to, ako sa má vykladať čl. IX. bod 9.1 druhá veta VOP („doba vzniku práva zhotoviteľa na vystavenie týchto dokladov je upravená v objednávke“) a aký vplyv mohlo mať toto ustanovenie na nárok žalobcu prihlásený v reštrukturalizácii, pričom odvolací súd neuviedol ani len to, že by túto argumentáciu považoval za irelevantnú, pričom sa však podľa dovolateľa jednalo o podstatnú otázku pre jeho rozhodnutie, dovolací súd odkazuje na bod 38 posledná veta odôvodnenia. Zároveň dovolací súd dodáva, že dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je nedostatočne vykonané dokazovanie, resp. závery z neho vyplývajúce, s ktorými sa dovolateľ nestotožňuje. Prípustnosť dovolania nezakladá zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V súvislosti s uvedeným dovolací súd na doplnenie považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Posúdenie dôkazov je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

41. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľ v rámci celého svojho dovolania namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní, z čoho vyvodzoval porušenie práva na spravodlivý súdny proces, porušenie práva na súdnu ochranu, ako aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací súd však musí konštatovať, že obsah spisu nedáva žiadny podklad k záveru, že by odvolací súd (a prípadne i súd prvej inštancie) svojim postupom v konaní porušili právo žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania uvedeného ustanovenia, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p..

42. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

43. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.